

(NÉHÁNY HAMIS MEDAILLON)

*„Csak ez maradt, az ég, az ég.
A számolatlan, az egyetlen.”*

(Szilágyi Domokos)

HOLDVARÁZS

(Szép Ernő dallamára)

Az őszi hold, ni, őszi hold,
Milyen hihült, minő kiholt!
Képére szálát sző a pók –
Széncinkék fáznak, őszapók.

Te őszi hold, ládd, őszi hold,
Felhői dunyhád fölciholt!
Fagyot reszketnek őszapók –
Szűrt fényre leplet sző a pók.

Sivár sugár, vak, őszi hold,
Ki nyáron át csak hőt csiholt!
Pofádra fátylat sző a pók –
De fáznak fáradt őszapók...

Dalokba fonnak, őszi hold,
Nem harsog rólad bösz riport!
Remegnek cinkék, őszapók –
Szemekre címkét sző a pók.

Kis költő zeng, te őszi hold,
Ki rég feledte: ő ki volt?
Főmufti? Főúr? Főszabók?
Szivére hálót sző a pók...

S a lelke – fázós őszapók.

PRELÚDIUM

(N.A. három sorára)

*Mert míg magasabb éjbe költözik
Didergés bőfokán a hold
Hölderlinül delejlő fecskehag
A vers ha álmon áthatolt*

*Öröklét minden hallomás
Nincs semmi folyton újra más van
Csak mint a fény zavart sötét vizen
Sétálunk csöndes zuhanásban*

SZENT ANDRÁS HAVA

Térey Jánosnak küldöm
igaz, nagy szeretettel

Negyven után csak napról napra, mintha
Ősszel, Csucsán nagybeteg adybandi,
Dúlt várkertben. (Csak meg ne tudja Csinszka,
Hová dugdostuk, loppal majd ihatni,

A maradék bort...) Már negyven után
Botorkálunk bokortól bokorig,
Mint adybandi, várkertben, Csucsán –
Furcsán jutunk holnaptól múltkorig.

Negyven után már fénytelen beszélünk,
Tétován, szavunk s járásunk is ingóbb –
Bokrok alján fád flaskót keresgélünk,
Hová rejthettük azt az úri vinkót?

(Ecetlő pancs, lötty, már negyven utáni!)
S bekukkantgatván bukszusba, bokorba,
El-elfelejtünk mást fennen utálni...
Magunk okoljuk – jussunk a pokolra!

Negyven után csak napról napra volnánk –
Nyarakra vágjunk, fázunk téli ágat...
Alsunk, akárha tarlón araszolnánk –
S nem is találunk már butéliákat.

(Otthagyjuk őket, hadd vacogjanak
Ürülten, fogytán, torkig telve bortól!
Mind távolabbról zsong a sok kacat,
Ha ellépünk bokortól s nyegle kortól.)

Negyven után nem buzdulgat napunk –
Csupasz nézésünk ragyog feketébben,
Fáradt szemünkre húzzuk kalapunk...
(Lampert Vilmosnál, a Jókai téren,

Terézvárosban készült, pesti nyúlszőr.)
Sötétlik arcunk, pár sort mormolunk
Magunk elé, de nem ráz lelki lúdbőr,
Ha rossz, lazult, híg rímet horgolunk

A versbe, húzva-nyúzva, össze-vissza!
Ha hallgatunk majd, mélyre ássatok –
Titkolt borunkat kurva föld beissza,
S gyarlóbb valónkat renyhe látszatok.

Szavakká foszlunk, tájjá, csorba köddé –
Nincs most tovább, s a mindig mostohább!
Ifjú szivekben tán már soha többé –
Csak huncutok és gonosz ostobák.

Negyven után csak napra nap pöröghet –
Csucsán avarba lerogy adybandi...
Nem virágzás, nem élet hóbörögtet –
És nem örök. (Kár lenn rohadni hagyni

Részeg mosolyt, ha égbe lődöröghet!)

HAIKU HÁROM HANGRA

ADYS SÓHAJTÁS

Szép kedvek ősze!
Én nem leszek azúrkék
degedő se, hajh!

KOSZTOLÁNYI-STÍL

Mért is várjuk, ó!
Az ihlet átfutó fény:
férfi nyárutó.

JÓZSEFATTILÁS

Boldog halál is
volnék – bogárka, égbolt,
oldott kaláris.

(Emlékérmek J. A. emlékének)

1

Elefánt voltam, jámbor és szegény
rezervátumnak légi részlegén –
egzotikumként, mint a nyloning
lóbált vad álom vissza Ceylonig.

Elefánt sok van. Indra s Buddha is
tanúm rá... Van szép, igaz, rút, hamis –
és éjsetét, kék csontja kincset ér –
és a lidércként rugódzó febér –

2

Porszem mászik gyenge harmaton,
hibbant fűszál peng, szélbe tarthatom –
reggel vagy este egyformán ragyog,
mert roskatag vén s vásott srác vagyok.

Vízcsepp az ég? Senkit sem érdekel.
Fáradt felnőttek jönnek értem el –
félholt táj lobog szemükben,
új nap lángol jobbkezükből.

3

Totyog, totyog a piócabalász,
hajlong, zajong a friss rózsakalász!
A szó, ha szól, sok – árnyéka kevés.
Típegj, zizegj, te lány téglavetés!

Testem megérik, gyúlhat barna nyár –
búsult sarakból gyúrt smaragdmadár!
Párolgó talpam gyöngy tarlón csorog
jó ízűel-gőzzel, mint a gyógyborok – –

4

Lehet, hogy hab vagy, cukrozott tejen,
lehet, hogy szempár dús, dór bronzfejen,
lehet, hogy díszes, űrlő képkeret,
lehet, nem is vagy, tán csak képzeled –

lehetnél akkád tábla, példatár,
határkő, etruszk, uszkár, fríz, madár –
a fénytelen menny árnya meglegyint,
s fecskék etetnek bogárral megint – –

5

Disznó, de akin jáspis a csülök,
hízom a kínom, játszin görccsülök –

halotti maszkra arcot sír a ránc,
betört ablakszem, rángó Siva-tánc,

sugárszilánkon reszketeg balett –
előbb holnap volt, s hirtelen ma lett.
Gejzír a szív, fűt, bundát, főveget,
hogy ne ludbőrzenek az öregek – –

6

Ragyog a zöld gyík, sorsom keresi,
tetőszag ködlik, zápor verdesi,
hárfás gerendát húroz alkonyat,
padláshomályba fúrom arcomat...

Hasított fákát szült a pincemély –
patkány dalára nincs hang, nincs személy –
fény íze lóg, mint fortyogó tokány,
a lépcsőházak villogó fogán – –

7

A kűszöbön a vashabú vödör, –
nanó cirokkal konyhabút söpör,
apó cipelget, kórókkal dohog –
virágtej zenghet, olykor boldogok.

Törökbúzásra fröccsen, föl a nap –
szemembe föld hull, zsíros, zöld kalap!
Idővé olvad kőként életem –
világizása hőmérsékletem – –

8

Borostyánkőbe fagy be az ügyész,
kihúlt ügyvédnö közfityiszt fűgéz,
lelkemre botrányt, stemplit vád nyomat –
hárpiák dongiák, viszik lányomat.

Bosszút vijjognak tyúkok, fúriák,
mennyekbe rondít buzgó túlvilág –
örvénylőn fúrnak törvénykupacot
a csillagok, kék fehér kukacok – –

9

Barátommal egy ágyban lakom,
hegy bámul ködbe lábadt ablakon –
tizenhat múltam, tél van Priszlopon,
vak árnyak oszló álmait lopom –

övék a fény, tört felhőn síelő,
enyém sötét föld, vérre hí elő,
ha szórtan lengek, sem tágítanak –
füstölő szemek világítanak – –

*Szakállam sercenj, reccsenj, kunkorodj,
sörtés reménytől bölcsen undorodj!
Borosta üt ki réten, még pihéz –
pitypanghajamba tép egy égi kéz.*

Kölyökkutyákból lesznek halk apák,
tavasszal szárnyra kelnek almafák!
Szirmokra, szókra kent alvadt világ –
virág volt ez a vers, almavirág – –

*Huszonhárom király sétál,
negyvenöt hű szolga futkos:
egy időben érnek ében
napkapukhoz, holdkapukhoz.*

Huszonhárom kódis mászkál,
negyvenöt rossz kölök kiált:
„Mit zörögtök úgy!” A tér szelében
elhált levélen lebeg a világ – –

*Az eltaposott orrú fekete
gorilla ordít: lepke lehet-e?*

Hús semmi himbál, lenne ötletem –
szürkén lehajtom negyvenöt fejem.

Formátlan kínok, félvak éjszakák,
ormánnyal írok én, s Ganésa áld!
Mindenség mossa lelkemet, ha van –
szörnyű fülekkkel legyezem magam – –

VÁLTOZATOK A VÁLTOZATLANRA

(Variációk József Attilára)

*„Vész a tavasz és vész a nyár is,
vesztett az ős s vesztett a tél”*

hótlan havatlan advent hasztalan
havaznék benned én tavasztalan
ki nyártalan hisz kedve már nyaratlan
hiába gyúl ki minden árnyalatban

szótlan havatlan advent hasztalan
havaznék én reményt tavasztalan
az őztelen szív szinte ősztelen
fegyverletétel nincsen győzelem

hótlan szavatlan advent hasztalan
tavasznék benned én tavasztalan
ha tétlenült lét fénylik téltelen
mint emberség utáni értelem

szótlan havatlan advent hasztalan
havaznék egyre fényt tavasztalan
talan s telen ki lettem én teletlen
ha hullhatatlan ringok életemben

ki halhatatlan minthogy élhetetlen

VERSFORGATÓKÖNYV. MUNKAFILM

Gulyás Gyulának szeretettel

Elmondanám talán neked. Ha még nem unnád.
Így szinte kosztolányis. Szavakban képanyag van.
Te közben észrevétlen, ha itt vagy, tedd a munkád:
Kigyúlt az égi műszer, vesz már a gép az agyban...
De más kéz forgat engem, s hiába kérdezed –
Mít ér a puszta létre vont nyelvi vértet?

Hogy is kezdjem, barátom? Te ismered lakásom
A Székely Vértanúknál, s tudod, hogy szent a helyszín,
Hol Fannistul, Julistul, könyvekkel egy rakáson
Élek, s hűlt éveim, mint kávéban zsenge tejszín,
Fölordódnak kesernyés éjek setét levében –
Nyelek, s az életíróról sincs egyre véleményem.

Nem is tudom, de olykor, ha megjössz átutazván,
Lefilmezel, meséltetsz magunkról, drága testvér,
S megint habozni készíted a lélek bárgyú hasznán –
Pedig fölösleges, mert több Párizs, Prága, Pest fér
Vidékies valónkba, s több vérző, víg pofon,
Mintsem fölfogni képes egy érző mikrofon...

Hogy is mondjam? Szavam sincs, ha épp megkérdesz:
Mint múlik kétezernégy, s miképp telt kétezer?
Lehet, bevallhatom majd, tán tíz év múlva, bátyám,

Fényévekben rokon,   míg elszívsz egy szivart,
Hogy voltom csak potom folt   a mennybolt zsúrkabátján,
Mely messzicsillanó   konfettivel kivarrt...

Elsiklik válaszom...   Bocsásd meg enyhe bliccem,
Minden szavam kitérő –   perc megszalad, fut óra,
Ragyogni fárad arcom,   s fejem kezemre biccen...
Uram, villants vakut!   Pár pillanat-fotóra
Maradt időnk! Csapongunk   kedélyes, halk dumában,
Bár senki sem lapoz ránk   a képes albumában.

Sosem tudhatni... Mégis   jobb volna néha félnem,
Ha rámfigyel, ha hallgat,   ha lát e néma filmen,
Mely megfakult, kiégett,   már-már szakadni véled.
Nézd csak, feléd beszélek,   ha védtelen beszélek,
Akár lejárt, lejátszott,   s forogni újra föltett
Kazetta – nézd meg ismét   a mély azúrt s a földet!
Ha mit ma látsz, az egyszer   a végtelenbe széled,
És űrbe szállt mozikban   villogni kezd a portál,
S minden képsort a gépész   örömmel visszapörget,
Hisz meghívott, miként én,   kinek nézője voltál.

ÁLMATLANSÁG. HOMMAGE À KOSZTOLÁNYI

*„Az ifjúság s a vénség is csalódás:
Csak anyyi, mint egy délutáni álom.”*

Ha negyvennégy is elmúltál, egy éjjel
Sem alhatod ki jó mélyen magad...
Föl-fölradsz, de álmaid felejtet,
S miképp az égi hűvösség a hajnalt,
Elönt a húst bizsergető sötétség,
Hogy létezel... Rá-rácsodálkozol:
Mily ismerős, banális, kosztolányis
Ez is, s az is, hogy lomha félhomályban,
Ha februárban hirtelen fölébreds,
Mátyás napján milyen didergetőek,
Mily élesültek s egyre pontosabbak
A visszatérő, délutáni álmok!
Ahogy derűsen, hosszan elbeszélgetsz
Sok apró-cseprő, kósza semmiségről
A rég nem látott, épp szobádba toppant
Szeretteiddel, könnyekig kacagva
A drága, majdnem otthonos világon,
Vagy visszajársz kihűlt lakásaidba,
Meglátogatsz szülői házakat,
Utcákon sétálsz, árnyként átosonsz
Egy körfolyosón, légi városon,
Kolozsváron vagy Szatmárnémetin,

Vagy fölrugaszkodsz, fénybe lengsz fölénk,
Karodba kapva mindkét lányodat,
A nyurga Fannit s végre Krisztinát
Szorítva boldog, rossz szívedre ismét,
Van Gogh egén szétgyűrűző időkben,
Tetőik fölött kavargó látomásul
Lebegtek együtt, mint chagalli vásznon,
Suhamló mézben, sűrű napsugárban,
S akárha megnémult öröm sikongna:
Örülsz, örülsz, hogy újra tudsz röpdülni,
Magasba szállni újra mersz, örülsz,
Sírás szorongat, fuldokoltat, ébreszt,
S belédöbbsz, hogy nem vagy ifju már,
Se vén, de mintha dús ebéd után
Aludnál, álmodod csak mind a kettőt.
Ez ismerős... Sejtelled sincs, ki írta,
S honnan való, ha végleg ismeretlen,
Csak pusztá álmod vendégsége hozta,
S eszedbe jut, milyen fölfoghatatlan:
Imént volt reggel, s rögtön szürkület hull,
Ha dolgozószobádba átevickeled,
Dagadt szemekkel lámpafénybe bámulsz,
S úgy érzed, mintha gyorsan esteledne.
Elbabrálsz ezzel-azzal észrevétlen,
Kialvatlan vagy, mint a férfikor,
S teszel-veszel, míg lassan este lesz,
És nemsokára újra éjszaka:
Álomtalan, csillagcsupasz, vak éjjel.

ANAKREÓNI DALLAM

*„Hová ütődöm az babokba?
Haj! mely szörnyű hányattatás!”*

(Csokonai, 1804)

Nem értem én a tengert:
Miért is hánykolódsz,
Vergődik mély magányban
A habtaraj s a mennybolt,
Az éji Óceánus?
Ne mérd a mérhetetlent!
Szólnék magamhoz olykor.
De nézd, hogy száll a porszem:
Szélben kering parányul,
Pedig szeretni kéne...
S nem értem én magam sem,
Szegény, bolond poéta,
Hová, miért, mivégre
Hányódni út szelében –
Röpdülni, mint a porszem,
S eltűnni észrevétlen,
Elérhetetlen égben?